

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 915

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 decembrie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
634.		Decizia nr. 305 din 12 noiembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare	11–13
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare	2–6		
996.		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare	6	1.341. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local	13–16
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 272 din 22 octombrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, republicat, cu modificările ulterioare	7–8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 304 din 12 noiembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 ³ alin. (3) și ale art. 32 ³¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice	9–11	1.975. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.398/2001	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 32 din 30 ianuarie 2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare, adoptată în temeiul art. 1 pct. IV.2 din Legea nr. 751/2001 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 2 februarie 2002, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță stabilește cadrul juridic unitar privind înființarea, organizarea, gestionarea, reglementarea, finanțarea, monitorizarea și controlul funcționării serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare.“

2. La articolul 2, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Prin organizarea și desfășurarea activității serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare autoritățile publice sunt obligate să asigure:

- îmbunătățirea condițiilor de viață ale cetățenilor;
- realizarea unei infrastructuri edilitare moderne, ca bază a dezvoltării economice și în scopul atragerii investițiilor profitabile pentru comunitățile locale;
- dezvoltarea durabilă a serviciilor;
- protecția mediului;
- asigurarea contorizării consumului de apă pentru fiecare consumator cu care se încheie contracte de furnizare.“

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Termenii tehnici utilizați în cuprinsul ordonanței sunt definiți în anexă.“

4. La articolul 5 alineatul (1), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) respectarea reglementărilor specifice din domeniul gospodăririi apelor, protecției mediului și sănătății.“

5. La articolul 9, după alineatul (2) se introduce alineatul (3) cu următorul cuprins:

„(3) Detalierea modalităților de gestiune prevăzute la alin. (1) se va face prin regulamentele-cadru specifice serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare, în conformitate cu legislația internă și cu reglementările Comunității Europene.“

6. La articolul 10, alineatele (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2) Gestiunea directă se realizează prin compartimente de specialitate organizate în cadrul aparatului propriu al

consiliului local sau consiliului județean, după caz, sau prin servicii publice organizate în subordinea consiliilor locale, a consiliilor județene sau a Consiliului General al Municipiului București.

(3) Desfășurarea activităților specifice serviciilor de apă și de canalizare, organizate și exploatate în sistemul gestiunii directe, se face pe baza unui regulament de organizare și funcționare întocmit în conformitate cu regulamentul-cadru de organizare și funcționare și aprobat de către consiliile locale, consiliile județene sau de Consiliul General al Municipiului București, după caz.“

7. Articolul 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) În cazul gestiunii indirecte autoritățile administrației publice locale își delegă o parte din sarcinile și responsabilitățile proprii către o altă persoană juridică, denumită *operator* al serviciului, careia îi încredințează, în baza unui contract de delegare a gestiunii, dreptul de furnizare/prestare a serviciilor de apă și de canalizare, precum și exploatarea sistemelor publice de alimentare cu apă și de canalizare necesare pentru realizarea acestora.

(2) Delegarea gestiunii se face în conformitate cu legislația în vigoare pentru fiecare tip de contract.

(3) Delegarea gestiunii poate fi făcută numai către operatori atestați.

(4) În realizarea contractelor de delegare a gestiunii serviciilor de apă și de canalizare autoritățile administrației publice locale vor urmări obținerea celui mai bun raport cost/calitate, precum și asigurarea condițiilor necesare realizării interesului general specific acestor servicii.

(5) Prevederile alin. (2) nu se aplică operatorilor care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe au încheiate contracte de concesiune, precum și celor care rezultă printr-o reorganizare teritorială bazată pe principii de eficiență economică și performanță operațională, dacă capitalul social al societății comerciale nou-constituite aparține mai multor autorități locale. Cu ocazia reorganizării autoritățile administrației publice locale pot prelua spre execuție, pe bază de bilanț, debitele restante, penalitățile aferente și obligațiile de plată corespunzătoare ale foștilor operatori.

(6) Operatorii care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe au încheiate contracte de concesiune vor depune documentația pentru atestare ca operator, urmând a se încheia act adițional la contractul de concesiune, care va cuprinde obligațiile ce revin operatorilor din prezenta ordonanță.

(7) Autoritatea administrației publice locale semnatară a contractului va organiza o nouă licitație publică pentru delegarea gestiunii în toate cazurile în care, timp de doi ani consecutivi, operatorul de servicii nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale cu privire la calitatea serviciului și performanțele economico-financiare.“

8. La articolul 12, alineatele (4)–(6) vor avea următorul cuprins:

„(4) Activitățile de monitorizare și control al modului de respectare a obligațiilor stabilite în contractele de delegare a gestiunii se încredințează Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală, care va dezvolta un sistem informațional ce va permite compararea continuă a fiecărui indicator de performanță cu nivelul atins de operatorul cel mai performant în acest domeniu, precum și autorităților administrației publice locale.

(5) În realizarea sistemului informațional și implementarea activităților de monitorizare vor fi implicate organizațiile profesionale de interes public. Autoritățile administrației publice locale au acces la orice informație deținută de Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală cu privire la serviciile publice delegate de acestea.

(6) Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală are în principal sarcina de a elabora metodologia și procedura-cadru de măsurare și de analiză a indicatorilor de performanță și de a controla activitatea operatorilor cu privire la: respectarea indicatorilor de performanță, ajustarea periodică a tarifelor conform formulelor de ajustare, respectarea legii concurenței, asigurarea protecției utilizatorilor și exploatarea eficientă a patrimoniului public și/sau privat afectat serviciilor.“

9. Articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) În vederea asigurării continuității serviciilor de apă și de canalizare autoritățile administrației publice locale au responsabilitatea planificării și urmăririi lucrărilor de investiții necesare funcționării sistemelor în condiții de siguranță și la parametri ceruți prin prescripțiile tehnice. În acest scop se vor institui sisteme de planificare multianuală a investițiilor, plecându-se de la un plan director și ținându-se seama de ciclurile procesului bugetar, în conformitate cu reglementările legale.

(2) Contractele de delegare a gestiunii vor prevedea sarcinile concrete ale autorităților administrației publice locale și ale operatorului în ceea ce privește realizarea investițiilor.

(3) Finanțarea lucrărilor de investiții se asigură din următoarele surse:

a) fonduri proprii ale operatorului și alocații de la bugetul local, în conformitate cu obligațiile asumate prin contractele de delegare a gestiunii;

b) credite bancare garantate de către autoritățile administrației publice locale sau de către stat;

c) sprijin nerambursabil obținut prin aranjamente bilaterale sau multilaterale;

d) fonduri speciale constituite pe baza unor taxe locale instituite în condițiile legii;

e) participarea capitalului privat în cadrul unor contracte de parteneriat de tipul «construiește-operează-transferă» și variante ale acestuia;

f) fonduri transferate de la bugetul de stat ca participare la cofinanțarea unor proiecte realizate cu sprijin financiar extern, precum și a unor programe de urgență sau cu caracter social;

g) din economii rezultate prin dotări cu echipamente de performanță;

h) alte surse.

(4) Investițiile efectuate de operator pentru reabilitarea, modernizarea și dezvoltarea sistemului public se vor amortiza de către operatorul de alimentare cu apă și de canalizare, pe durata contractului de delegare.

(5) Investițiile străine în sistemele publice de alimentare cu apă și de canalizare vor beneficia de toate facilitățile legale în vigoare în momentul încheierii tranzacției. Facilitățile obținute vor fi menționate în contractul de delegare a gestiunii și vor fi valabile pe perioada stabilită la încheierea acestuia. În situația obținerii de către investitor a unor facilități ulterioare contractul de delegare a gestiunii va fi modificat în mod corespunzător, cu avizul Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală.

(6) Investițiile care se realizează din fonduri proprii ale investitorilor rămân în proprietatea acestora pe toată durata contractului, dacă nu s-a convenit altfel la încheierea acestuia; în contractul de delegare a gestiunii se va menționa modul de repartitie a acestor bunuri la încetarea din orice cauză a acestuia.“

10. La articolul 15, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Privatizarea se face în conformitate cu prevederile legale, iar metoda de privatizare va fi stabilită prin caietul de sarcini.“

11. La articolul 16, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Societățile comerciale care furnizează/prestează servicii de apă și de canalizare își pot desfășura activitatea și în alte localități, pe baze contractuale.“

12. La articolul 17, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Utilizatori pot fi și persoanele fizice sau juridice care au contract, dar nu au bransament de apă potabilă, respectiv racord de canalizare propriu.“

13. Articolul 24 va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Operatorii serviciilor de apă și de canalizare au față de utilizatori următoarele obligații:

a) să respecte angajamentele luate prin contractele de furnizare/prestare a serviciilor de apă și de canalizare;

b) să presteze serviciul de apă și de canalizare la utilizatorii cu care au încheiat contract de furnizare/prestare și utilizare a serviciului;

c) să servească toți utilizatorii din aria de acoperire pentru care au fost autorizați/atestați, în condițiile prevederilor regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor de apă și de canalizare;

d) să asigure respectarea angajamentelor luate cu privire la indicatorii de performanță stabiliți de autoritățile administrației publice locale în caietele de sarcini și în contractele de delegare a gestiunii serviciului de apă și de canalizare;

e) să furnizeze autorităților administrației publice locale și Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală informațiile solicitate și să asigure accesul la toate informațiile necesare verificării și evaluării funcționării și dezvoltării serviciilor de apă și de canalizare, în conformitate cu clauzele contractului de delegare și cu prevederile legale în vigoare;

f) să pună în aplicare metode performante de management, care să conducă la reducerea costurilor de operare, inclusiv prin aplicarea procedurilor concurențiale date de normele legale în vigoare pentru achizițiile de lucrări, bunuri și servicii;

g) să monteze pe cheltuiala proprie câte un contor la bransamentul fiecărui utilizator casnic, în termenele stabilite de consiliile locale, dar nu mai târziu de 2 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.

(2) Operatorii răspund de îndeplinirea cu bună-credință a obligațiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Penalitățile pentru nerespectarea de către operatori a indicatorilor de performanță angajați prin contract se prevăd în mod obligatoriu în contractele de delegare a gestiunii serviciilor de apă și de canalizare sau în regulamentele de organizare și funcționare a acestora, în cazul gestiunii directe.

(4) Asigurarea sumelor pentru finanțarea contoarelor prevăzute la alin. (1) lit. g) va avea prioritate în următorii ani la adoptarea bugetului anual al operatorului de servicii de apă, indiferent de forma de proprietate sau de organizare.

(5) Operatorii serviciilor publice de alimentare cu apă sunt obligați să asigure contravaloarea contoarelor de apă montate deja de consumatori, inclusiv contravaloarea montajului acestora.

(6) Operatorii serviciilor de apă și de canalizare au obligația să asigure finanțarea pregătirii profesionale a propriilor salariați. În acest scop vor preleva și vor utiliza anual o sumă egală cu 0,5% din fondul de salarii prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli."

14. La articolul 29, litera d) se abrogă.

15. La articolul 30, litera d) se abrogă.

16. Literele d), e) și f) liniuța a 7-a ale alineatului (1) și alineatele (2) și (3) ale articolului 32 vor avea următorul cuprins:

„d) operatorul să aibă dreptul de a ajusta periodic tarifele în funcție de rata inflației, în baza unor formule de indexare avizate de autoritatea de reglementare și aprobate de autoritățile administrației publice locale responsabile;

e) aprobarea ajustărilor tarifare să se facă de către consiliile locale, consiliile județene sau, după caz, de Consiliul General al Municipiului București, în conformitate cu dispozițiile legale, în baza avizului autorității de reglementare și cu condiția respectării următoarelor cerințe:

— asigurarea furnizării/prestării serviciilor de apă și de canalizare la nivelurile de calitate stabilite de consiliile locale sau prin contractele de delegare a gestiunii, după caz;

— realizarea unui raport calitate/cost cât mai bun pentru serviciile de apă și de canalizare furnizate/prestate pe perioada angajată și asigurarea unui echilibru între riscurile și beneficiile asumate de părțile contractante;

— asigurarea exploatării și întreținerii eficiente a bunurilor aparținând domeniului public și/sau privat al autorităților administrației publice locale afectate serviciilor de apă și de canalizare;

.....
— programul social de limitare a efectelor negative ale concedierilor;

.....

(2) Autoritățile administrației publice locale vor finanța dezvoltarea serviciilor de apă și de canalizare din bugetul local sau județean, conform hotărârii consiliilor locale sau județene, după caz.

(3) În cazul gestiunii delegate, pentru menținerea echilibrului contractual, orice subvenție a serviciilor încredințate operatorului va putea fi aprobată de consiliile locale numai dacă determină o reducere a tarifului, corespunzătoare subvenției acordate, și/sau o creștere a calității serviciilor de apă și de canalizare."

17. Ordonanța se completează cu anexa care va avea următorul cuprins:

„ANEXĂ

TERMENI TEHNICI utilizați în cuprinsul ordonanței

În sensul prezentei ordonanțe, termenii tehnici utilizați se definesc după cum urmează:

a) *servicii publice de alimentare cu apă și de canalizare* — activitățile de utilitate publică și de interes economic general, aflate sub autoritatea administrației publice locale, care au drept scop asigurarea apei potabile și a serviciilor de canalizare pentru toți utilizatorii de pe teritoriul localităților;

b) *serviciul public de alimentare cu apă* cuprinde, în principal, activitățile de captare, de tratare a apei brute, de transport și de distribuție a apei potabile și industriale la utilizatori;

c) *serviciul public de canalizare* cuprinde, în principal, următoarele activități: colectarea și transportul apelor uzate de la utilizatori la stațiile de epurare, epurarea apelor uzate și evacuarea apei epurate în emisar, colectarea, evacuarea

și tratarea adecvată a deșeurilor din gurile de scurgere a apelor meteorice și asigurarea funcționalității acestora, supravegherea evacuării apelor uzate industriale în sistemul de canalizare, evacuarea și tratarea nămolurilor și a altor deșeuri similare derivate din activitățile prevăzute mai sus, precum și evacuarea apelor meteorice și de suprafață din intravilanul localităților;

d) *sistem public de alimentare cu apă potabilă* — ansamblul construcțiilor și terenurilor, instalațiilor tehnologice, echipamentelor funcționale și dotărilor specifice, prin care se realizează serviciul public de alimentare cu apă potabilă. Sistemul public de alimentare cu apă potabilă cuprinde de regulă următoarele componente:

- captări;
- aducțiuni;
- stații de tratare a apei brute;
- stații de pompare, cu sau fără hidrofor;
- rezervoare pentru înmagazinarea apei potabile;
- rețele de distribuție;
- brașamente până la punctul de delimitare;

e) *sistem public de canalizare* — ansamblul construcțiilor și terenurilor aferente, instalațiilor tehnologice, echipamentelor funcționale și dotărilor specifice, prin care se realizează serviciul public de canalizare. Sistemul public de canalizare cuprinde de regulă următoarele componente:

- racorduri de canalizare de la punctul de delimitare;
- rețele de canalizare;
- stații de pompare a apelor uzate;
- stații de epurare;
- colectoare de evacuare spre emisar;
- guri de vărsare în emisar;
- depozite de nămol deshidratat;

f) *rețea publică de alimentare cu apă sau de canalizare* — partea din sistemul public de alimentare cu apă, respectiv din sistemul public de canalizare, alcătuită din rețeaua de conducte, armături și construcții-anexe, care asigură distribuția apei potabile, respectiv preluarea, evacuarea și transportul apelor de canalizare la sau de la doi ori mai mulți utilizatori independenți, respectiv de la două sau mai multe persoane fizice care locuiesc în case individuale ori de la două sau mai multe persoane juridice ce administrează câte un singur condominiu, astfel cum este el definit de lege. Părțile componente ale unei rețele publice de alimentare cu apă, precum și cele ale unei rețele publice de canalizare sunt amplasate de regulă pe domeniul public; în cazurile în care condițiile tehnico-economice sunt avantajoase, rețeaua publică de alimentare cu apă și de canalizare poate fi amplasată, cu acordul proprietarului, și pe terenuri private. Nu constituie rețele publice: rețelele de distribuție aferente unei singure clădiri de locuit, chiar dacă aceasta este administrată de mai multe persoane fizice sau juridice; rețelele de distribuție aferente unei incinte proprietate privată pe care se află mai multe locuințe despărțite de zone verzi și alei interioare private; rețelele de distribuție aferente unei platforme industriale, în care drumurile de acces și spațiile verzi sunt proprietate privată, chiar dacă aceasta este administrată de mai multe persoane juridice;

g) *brașament* — partea din rețeaua publică de distribuție a apei care asigură legătura dintre rețeaua publică și rețeaua interioară a unei incinte sau clădiri aparținând utilizatorilor. Brașamentul servește un singur utilizator. Părțile componente ale unui brașament se precizează în regulamentul-cadru de brașare și utilizare a serviciului public de alimentare cu apă. Brașamentul până la contor, inclusiv căminul de brașament și contorul, aparțin rețelei publice de distribuție a apei, indiferent de modul de finanțare a realizării acestuia. În cazuri bine justificate de către utilizator sau prestator și al existenței condițiilor tehnice necesare, se poate admite realizarea separării și contorizării consumului mai multor utilizatori pe același brașament, la nivelul limitei de proprietate. Costurile pentru separarea și montarea mai multor contoare pe același brașament, la nivelul limitei de proprietate, precum și pentru facturarea separată a utilizatorilor din același condominiu vor fi suportate de utilizatori, prestatorul având obligația montării unui singur contor de brașament;

h) *racord* — partea din rețeaua publică de canalizare care asigură legătura dintre utilizator și canalizarea publică. Părțile componente ale unui racord se precizează în regulamentul-cadru de racordare și utilizare a serviciului de canalizare. Racordul de la cămin spre rețea, inclusiv căminul de racord, aparțin rețelei publice de canalizare, indiferent de modul de finanțare a realizării acestuia;

i) *ape uzate menajere* — apele rezultate din folosirea apei în gospodăria, instituții publice și servicii, care rezultă mai ales din metabolismul uman și din activități menajere și igienico-sanitare;

j) *ape uzate provenite din activitățile economice* — toate deversările de ape folosite în activitățile economico-industriale sau corespunzând unei alte utilizări a apei decât cea menajeră;

k) *ape meteorice* — acele ape care provin din precipitații atmosferice. Sunt considerate ape meteorice și apele care provin din stropirea și spălarea drumurilor publice sau private, a grădinilor și curților imobilelor;

l) *instalații interioare de apă potabilă* — totalitatea instalațiilor aflate în proprietatea sau în administrarea utilizatorului, amplasate după apometrul/contorul de brașament, în sensul de curgere a apei sau, dacă brașamentul nu este contorizat, după punctul de delimitare dintre rețeaua publică și instalația interioară de utilizare a apei și care asigură transportul apei potabile preluate din rețeaua publică la punctele de consum și/sau la instalațiile de utilizare;

m) *instalații interioare de canalizare* — totalitatea instalațiilor aflate în proprietatea sau în administrarea utilizatorului, care asigură preluarea și transportul apei uzate de la instalațiile de utilizare a apei până la căminul de racord din rețeaua publică;

n) *punct de delimitare a instalațiilor de alimentare cu apă potabilă dintre prestator și utilizator* — locul în care instalațiile aflate în proprietatea sau în administrarea utilizatorului se racordează la instalațiile aflate în proprietatea sau în administrarea operatorului furnizor/prestator de servicii. Delimitarea dintre instalațiile interioare de canalizare și rețeaua publică de canalizare se face prin căminul de

racord, care este prima componentă a rețelei publice, în sensul de curgere a apei uzate;

o) *contor de branșament* — aparatul de măsurare a volumului de apă potabilă consumată de utilizator, care se montează pe branșament între două vane/robinete, la limita

proprietății utilizatorului, fiind ultima componentă a rețelei publice, în sensul de curgere a apei potabile;

p) *contor de rețea* — aparatul care măsoară consumul de apă potabilă la mai multe asociații de locatari/prorietari sau la mai mulți utilizatori individuali ori care măsoară transportul de apă dintr-o zonă în alta a rețelei publice.“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 18 noiembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 26 noiembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

București, 7 decembrie 2002.
Nr. 634.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 32/2002 privind organizarea
și funcționarea serviciilor publice de alimentare cu apă
și de canalizare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 6 decembrie 2002.
Nr. 996.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 272**

din 22 octombrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, republicat, cu modificările ulterioare

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, republicat, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Gustav Jozsef Hasenek în Dosarul nr. 1.190/2001 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, arătând că aplicarea dispozițiilor legale cuprinse în Decretul nr. 328/1966, republicat, cu modificările ulterioare, nu este de competența Curții Constituționale, ci reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2002, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, republicat, cu modificările ulterioare**, excepție ridicată de Gustav Jozsef Hasenek în Dosarul nr. 1.190/2001 al acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor Constituției cuprinse în art. 21, referitoare la accesul liber la justiție, art. 31 alin. (2) privitoare la obligația autorităților publice de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal, art. 47 privind dreptul de petiționare și art. 48 alin. (1) referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică de a obține recunoașterea dreptului pretins, întrucât acesta a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii

prevăzute de art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966, republicat, cu modificările ulterioare, fără a i se fi comunicat, în prealabil, măsura anulării permisului său de conducere, actul normativ menționat nereglementând obligativitatea comunicării acestei măsuri de către organul administrativ competent către persoana în cauză.

Tribunalul Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României a trimis Curții Constituționale punctul său de vedere, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, cu următoarea motivare: „prin dispozițiile pe care le cuprinde, art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966 nu aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate, acestea neavând incidență asupra dispozițiilor legale criticate.

Fapta de care este învinuit inculpatul întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966, modalitatea de săvârșire a acestei infracțiuni fiind conducerea unui autovehicul pe drumurile publice, având permisul de conducere reținut în vederea anulării.

Ca urmare, existența acestei infracțiuni nu este condiționată de îndeplinirea procedurii de comunicare a măsurii administrative de anulare a permisului de conducere.“

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328 din 29 aprilie 1966 privind circulația pe drumurile publice, republicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 49 din 28 iunie 1984, cu modificările ulterioare, care au următorul conținut: „*Cu aceeași pedeapsă se sancționează persoana care conduce pe drumurile publice un autovehicul după ce permisul de conducere i-a fost retras, anulat sau reținut în vederea anulării, ori ca urmare a suspendării exercitării dreptului de a conduce autovehicule.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*”;

— Art. 31 alin. (2): „*Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.*”;

— Art. 47: „(1) *Cetățenii au dreptul să se adreseze autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor.*

(2) *Organizațiile legal constituite au dreptul să adreseze petiții exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă.*

(3) *Exercitarea dreptului de petiționare este scutită de taxă.*

(4) *Autoritățile publice au obligația să răspundă la petiții în termenul și în condițiile stabilite potrivit legii.*”;

— Art. 48 alin. (1): „*Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, republicat, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Gustav Jozsef Hasenek în Dosarul nr. 1.190/2001 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 octombrie 2002.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Decretul nr. 328/1966 — act normativ anterior actualei Constituții — incriminează în art. 36 alin. 1 conducerea pe drumurile publice a unui vehicul fără permis de conducere, iar în alin. 2, conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul după retragerea, anularea sau reținerea permisului de conducere în vederea anulării, ori după suspendarea dreptului de a conduce autovehicule.

Nici una dintre modalitățile infracțiunilor incriminate prin aceste texte legale nu contravine, prin conținutul său, dispozițiilor constituționale invocate în motivarea excepției și nici altor prevederi ale Constituției.

Problema comunicării măsurilor administrative enumerate în art. 36 din Decretul nr. 328/1966, republicat, cu modificările ulterioare, nu constituie o problemă de constituționalitate, deoarece nu acesta este textul de lege pe baza căruia se iau măsurile enumerate, ci art. 43 din același decret, și nici nu rezultă din conținutul lui că subiectul activ al infracțiunii ar putea fi tras la răspundere penală fără să cunoască faptul că permisul său de conducere a fost anulat, retras sau reținut în vederea anulării ori că i s-a suspendat exercitarea dreptului de a conduce autovehicule. Problema ține de stabilirea existenței laturii subiective a infracțiunii, adică de aplicarea legii, și este, în întregime, de competența instanței de judecată, iar nu de competența Curții Constituționale.

Întrucât motivele excepției de neconstituționalitate se referă la modul de aplicare a dispozițiilor art. 43 din Decretul nr. 328/1966, republicat, cu modificările ulterioare, care prevăd procedura administrativă a anulării permisului de conducere, iar, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției, rezultă că excepția nu poate fi admisă.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304

din 12 noiembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4³ alin. (3) și ale art. 32³¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4³ alin. (3) și ale art. 32³¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Asociația „Texromed” din Mediaș în Dosarul nr. 5.813/2002 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2002, pronunțată în Dosarul nr. 5.813/2002, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4³ alin. (3) și ale art. 32²⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, modificată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice**, excepție ridicată de Asociația „Texromed” din Mediaș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 4³ alin. (3) din actul normativ criticat limitează accesul la justiție, întrucât doar litigiile născute până la finalizarea procesului de privatizare ar fi supuse controlului instanțelor judecătorești. Această limitare „constituie o încălcare a Constituției, restrângerea dreptului la acțiune neîntrând în excepțiile prevăzute de art. 49 din Constituție, violându-se astfel dispozițiile art. 51 și cele ale art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală”. Autorul excepției consideră, de asemenea, că și prevederile art. 32²⁸ din același act normativ sunt contrare dispozițiilor art. 49 din Constituție, deoarece, atribuind rolul de primă instanță curților de apel și eliminând calea de atac a apelului,

părțile interesate sunt lipsite de o cale de atac. Astfel, se instituie un tratament discriminatoriu pentru titularii dreptului de proprietate obținut în procesul de privatizare, contrar prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile criticate nu sunt contrare Constituției.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă pentru următoarele motive:

În ceea ce privește dispozițiile art. 4³ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, astfel cum a fost modificată, se arată că din interpretarea acestora rezultă că intenția legiuitorului nu este aceea de a limita numărul cazurilor în care părțile au acces la instanțele judecătorești, ci de a stabili o normă de competență generală imperativă, prin care se prevede că judecarea litigiilor respective se face numai de către instanțele judecătorești, părțile neputând alege alte categorii de instanțe, cum ar fi instanțele arbitrale, pentru soluționarea acestor categorii de litigii. Printr-un raționament *per a contrario*, pentru alte categorii de litigii, părțile la contractele de privatizare pot stabili clauze compromisorii. Referitor la prevederile art. 32²⁸ din același act normativ, consideră că autorul excepției invocă în realitate conținutul dispozițiilor art. 32³¹ din același act normativ, care însă au fost abrogate prin Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării. Dispozițiile referitoare la competența materială a instanțelor judecătorești în cazul soluționării litigiilor vizând acte și operațiuni reglementate prin „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 și Legea nr. 137/2002 au fost, însă, preluate de art. 40 din Legea nr. 137/2002”.

Excepția de neconstituționalitate vizând dispozițiile art. 32³¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 este inadmisibilă, fiind abrogată. Relativ la fondul excepției, în punctul de vedere al Guvernului se arată că, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, procedura de judecată și competența se stabilesc prin lege, iar legiuitorul este suveran „în stabilirea coordonatelor de desfășurare a procedurii, atât timp cât se respectă principiul egalității, consacrat de art. 16 din Constituție”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere exprimat de Guvern, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Examinând motivarea excepției, Curtea observă că, în realitate, susținerile autorului acesteia vizează cuprinsul art. 32³¹, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, introdus prin Legea nr. 99/1999, și nu al art. 32²⁸, al cărui conținut este următorul: „*Termenul de prescripție pentru introducerea cererii prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut în prezenta ordonanță de urgență ori se valorifică un drept conferit de aceasta este de 3 luni de la data la care reclamantul a cunoscut sau trebuia să cunoască existența operațiunii sau actul atacat ori de la data nașterii dreptului*“.

Așa fiind, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4³ alin. (3) și cele ale art. 32³¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, introduse prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, având următorul cuprins:

— Art. 4³ alin. (3): „*Litigiile privind contractele, convențiile, protocoalele și orice alte acte ori înțelegeri, încheiate de către instituțiile publice implicate în scopul de a pregăti, efectua sau finaliza procesul de privatizare a unor societăți comerciale sau grupuri de societăți comerciale, sunt de competența secțiilor comerciale ale instanțelor judecătorești.*“;

— Art. 32³¹: „*(1) Cererile prevăzute la art. 32¹³ alin. (3), la art. 32²⁸ și la art. 32²⁹ sunt de competența curții de apel și se judecă de urgență și cu precădere.*

(2) Dacă sunt motive întemeiate pentru care părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un termen în cunoștință de cel mult 7 zile.

(3) Instanța este obligată să pronunțe hotărârea în termen de 5 zile de la închiderea dezbaterilor și să comunice părților hotărârea motivată în cel mult 10 zile de la pronunțare.

(4) Hotărârea instanței poate fi atacată numai cu recurs.“

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (2), art. 49 și 51 din Constituție.

Aceste texte constituționale au următorul cuprins:

— Art. 41 alin. (2): „*(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*“;

— Art. 49: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune,*

după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; destășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

— Art. 51: „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*“

În esență critica de neconstituționalitate se referă la limitarea accesului la justiție, pe de o parte, pentru că pot fi supuse controlului instanțelor judecătorești doar litigiile născute până la finalizarea procesului de privatizare, iar pe de altă parte, pentru că soluționarea acestor litigii a fost dată în competența curților de apel, privând părțile interesate de o cale de atac.

Curtea Constituțională constată, mai întâi, că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 4³ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, introduse prin Legea nr. 99/1999, este nefondată, urmând să fie respinsă ca atare. Astfel, aceste dispoziții au caracterul unei norme imperative, cu caracter general, prin care legiuitorul stabilește că judecarea litigiilor ce au ca obiect acte și operațiuni reglementate de ordonanța de urgență criticată se face de către instanțe judecătorești. Părțile interesate nu pot ca, în scopul soluționării acestor categorii de litigii, să aleagă alt gen de instanțe decât cele din cadrul autorității judecătorești. Așa fiind, este lipsită de temei susținerea potrivit căreia acest text obstaculează accesul la justiție pentru soluționarea unor categorii de litigii și că el este contrar dispozițiilor art. 41 alin. (2), art. 49 și 51 din Constituție.

Curtea constată apoi că dispozițiile art. 32³¹ din același act normativ, criticate pe motiv de neconstituționalitate, au fost abrogate prin art. 56 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, iar în alin. (1) al art. 40 din aceeași lege se prevede: „*Cererile prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut în prezenta lege și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările ulterioare, ori se valorifică un drept conferit de acestea sunt de competența secțiilor comerciale ale tribunalelor și se judecă de urgență și cu precădere.*“ În practica sa jurisdicțională Curtea Constituțională a statuat în mod constant că atunci când, după ridicarea excepției de neconstituționalitate, dispoziția legală a fost modificată, excepția poate să fie examinată dacă textul legal, în noua sa redacție, conservă reglementarea inițială. Întrucât însă în cazul în speță dispoziția modificatoare nu a preluat soluția legislativă, Curtea urmează să dea finalitate dispozițiilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, și să respingă excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32³¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, introduse prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Asociația „Texromed” din Mediaș în Dosarul nr. 5.813/2002 al Tribunalului București — Secția comercială.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4³ alin. (3) din același act normativ, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 noiembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 305

din 12 noiembrie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 13
din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare,
aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 317/A/2002, **Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coremi” — S.A. din Craiova într-un litigiu ce are ca obiect anularea unui titlu executoriu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile referitoare la majorările de întârziere și penalități, cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, modificată ulterior, contravin prevederilor art. 53 din Constituție.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că prevederile art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, astfel cum a fost modificată, contravin dispozițiilor art. 53 din Constituție, întrucât sarcinile fiscale nu sunt așezate judicios, pentru că nu este prevăzut plafonul maxim al majorărilor de întârziere, ci „se face trimitere numai la rata dobânzii de referință a Băncii Naționale a României la care se pot adăuga cel mult 10 procente, deci

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coremi” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 317/A/2002 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată, având în vedere că prevederile criticate nu sunt contrare dispozițiilor art. 53 din Constituție.

este o fixare a majorărilor doar determinabilă și nu determinată. Se susține că și prevederile art. 8 din actul normativ criticat „se înscriu în aceeași linie a încălcării art. 53 din Constituție”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece „așezarea justă a sarcinilor fiscale despre care face vorbire art. 53 din Constituția României se referă la criteriile de stabilire a cuantumului taxelor și impozitelor, și nicidecum la consecințele neplății acestora”. De asemenea, se arată că dispozițiile legale criticate pentru neconstituționalitate, care prevăd că majorările de întârziere se calculează „pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare și până la data realizării sumei datorate inclusiv, potrivit prevederilor legale în vigoare”, iar cota acestora „se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice, corelată cu taxa oficială a scontului, stabilită de Banca Națională a României”, implică, în fapt, tocmai o limitare a cuantumului acestor majorări.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

În scopul stabilirii obiectului excepției, Curtea Constituțională, examinând atât încheierea de sesizare a instanței de judecată, cât și cererea referitoare la ridicarea excepției de neconstituționalitate, constată că autorul acesteia a criticat, în mod generic, dispozițiile referitoare la majorările de întârziere și la penalități, iar instanța de judecată, deși prin dispozitivul încheierii nu precizează întinderea excepției, totuși își exprimă opinia numai cu privire la dispozițiile art. 8 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare. Având în vedere că aceste prevederi reglementează stabilirea majorărilor de întârziere, datorate cu titlu de obligații bugetare, Curtea constată că numai ele pot fi supuse controlului de constituționalitate.

Aceste dispoziții au următorul cuprins:

— Art. 8: „*Plata obligațiilor bugetare se efectuează de către debitori, distinct, pe fiecare impozit, taxă, contribuție sau*

alte venituri bugetare, inclusiv majorări de întârziere aferente și penalități de orice fel, în următoarea ordine:

- a) *obligații bugetare cu termene de plată în anul curent;*
- b) *obligații bugetare reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare datorate și neachitate la data de 31 decembrie a anului precedent, în ordinea vechimii, până la lichidarea integrală a acestora;*
- c) *majorări de întârziere și penalități de întârziere aferente obligațiilor bugetare prevăzute la lit. b);*

a) *obligații bugetare cu termene de plată viitoare.*
În situația în care debitorul nu efectuează plata obligațiilor bugetare, conform prevederilor alin. 1, creditorul bugetar va proceda la stingerea obligațiilor bugetare pe care le administrează în conformitate cu ordinea de plată reglementată de prezenta ordonanță, despre aceasta fiind înștiințat și debitorul.”;

— Art. 13: „*Pentru achitarea cu întârziere a obligațiilor bugetare, debitorii datorează majorări de întârziere, calculate pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare și până la data realizării sumei datorate inclusiv, potrivit prevederilor legale în vigoare.*

Cota majorărilor de întârziere se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice, corelată cu taxa oficială a scontului, stabilită de Banca Națională a României.

În cazul constatării unor diferențe de obligații bugetare, stabilite de organele competente, majorările de întârziere se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare, la care s-a stabilit diferența, până la data realizării acesteia inclusiv, prevederile alin. 1 aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul obligațiilor bugetare stinse prin compensare, majorările de întârziere pentru neplata acestor obligații se calculează până la data la care compensarea a devenit posibilă, potrivit legii.”

Textele constituționale pretins încălcate de aceste dispoziții legale și care au relevanță în cauză sunt cele ale art. 53 alin. (2) potrivit cărora:

— Art. 53 alin. (2): „*Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate nu încalcă prevederile art. 53 alin. (2) din Constituție, deoarece instituirea unor majorări de întârziere pentru neachitarea în termenul legal a obligațiilor bugetare nu intră în sfera sistemului legal de impuneri, ci în aceea a răspunderii juridice pentru neîndeplinirea îndatoririlor prevăzute de lege.

Curtea observă că majorările de întârziere nu se stabilesc în mod neplafonat, așa cum opinează instanța de judecată, ci prin corelare cu unul dintre mecanismele economiei de piață, și anume cu dobânda de referință stabilită de Banca Națională a României.

Asupra constituționalității prevederilor art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, Curtea Constituțională s-a pronunțat, în același sens, prin Decizia nr. 179 din 20 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 25 iulie 2002. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția pronunțată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coremi” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 317/A/2002 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 noiembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 550/2002
privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii,
aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum
și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local**

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri Hotărârea Guvernului nr. 389/1996 privind transmiterea unor spații comerciale aflate în administrarea consiliilor locale și

a regiilor autonome către actualii deținători, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 31 ianuarie 1997, Hotărârea Guvernului nr. 505/1998 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 389/1996 privind transmiterea unor spații comerciale aflate în administrarea consiliilor locale și a regiilor autonome către actualii deținători și pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 26 august 1998, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 27 noiembrie 2002.
Nr. 1.341.

NORME METODOLOGICE

de aplicare a Legii nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local

CAPITOLUL I

Reguli comune privind vânzarea spațiilor comerciale sau a celor de prestări de servicii

Art. 1. — Primarii comunelor, orașelor, municipiilor și sectoarelor municipiului București, respectiv președinții consiliilor județene, au obligația să asigure spațiul corespunzător și logistica necesare desfășurării activității comisiilor pentru vânzarea spațiilor comerciale sau a celor de prestări de servicii, denumite în continuare *comisii*, pe toată durata de funcționare a acestora.

Art. 2. — (1) Consiliile de administrație ale regiilor autonome de interes local, primarii și președinții consiliilor județene vor întocmi lista spațiilor comerciale sau a celor de prestări de servicii proprietate privată a statului, care se află în administrarea consiliului local sau a consiliului județean, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local de sub autoritatea acestora, care urmează să fie vândute potrivit legii, pe care o vor supune aprobării consiliului.

(2) Consiliile locale, consiliile județene sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București vor aproba lista prin hotărâre adoptată cu votul a cel puțin două treimi din numărul consilierilor în funcție.

(3) Dacă lista nu este întocmită și supusă aprobării consiliului în termenul legal, aceasta va fi întocmită și supusă aprobării prin grija viceprimarului sau, după caz, a unuia dintre viceprimari, respectiv a unuia dintre vicepreședinții consiliului județean, nominalizat de consiliu.

(4) În cazul municipiului București, lista spațiilor comerciale și a celor de prestări de servicii care se pun în vânzare se întocmește pe sectoare, prin grija primarului general al municipiului București, și se supune aprobării Consiliului General al Municipiului București, cu respectarea prevederilor alin. (1) și (2) și cu avizul consiliilor locale ale sectoarelor, care pot propune completarea listei. Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârile consiliilor locale, consiliilor județene, respectiv a Consiliului General al Municipiului București, privind aprobarea listei spațiilor comerciale sau a celor de prestări de servicii se afișează la sediul primăriei, al consiliului județean, respectiv al Consiliului General al Municipiului București, în termen de cel mult 3 zile de la adoptare și se comunică de îndată prefectului.

Art. 3. — (1) Pentru fiecare spațiu comercial sau de prestări de servicii comisia aprobă prețul minim de vânzare, care nu poate fi mai mic decât cel propus prin raportul de evaluare.

(2) Raportul de evaluare este elaborat de persoane fizice sau juridice autorizate potrivit legii, selectate prin licitație publică organizată de comisie, în termen de 10 zile de la constituire. Anunțul de organizare a licitației publice pentru selectarea evaluatorului se afișează la sediul

primăriei, respectiv al consiliului județean, și se publică în unul sau mai multe cotidiene locale. Comisia stabilește prin vot dacă licitația va avea ca obiect selectarea unui evaluator pentru toate spațiile aflate pe listă sau a mai multor evaluatori, pe grupe sau categorii de spații, după caz, în funcție de destinația sau de amplasamentul acestora.

Art. 4. — (1) Terenul aferent spațiului comercial sau de prestări de servicii se vinde o dată cu acesta, dacă situația lui juridică este clarificată și dacă sunt îndeplinite celelalte condiții legale. Stabilirea suprafeței de teren care se vinde se face pe bază de acte oficiale, inclusiv pe baza documentațiilor de urbanism legal aprobate. În contractele de vânzare-cumpărare se vor prevedea clauze privitoare la drepturile reale și la sarcinile care grevează terenul în cauză și care vor fi conservate.

(2) Spațiile comerciale sau cele de prestări de servicii, amplasate pe terenuri care nu se află în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale ori a regiilor autonome, se pot vinde condiționat de existența acordului scris al proprietarului terenului.

(3) Terenul aferent, a cărui situație juridică se clarifică după data vânzării spațiului comercial sau a celui de prestări de servicii, va fi vândut cumpărătorului spațiului respectiv, la cererea acestuia, prin negociere directă, potrivit art. 13 alin. (3) din Legea nr. 550/2002, denumită în continuare *lege*, cu excepția terenurilor care sunt proprietate publică a statului sau a unității administrativ-teritoriale.

Art. 5. — (1) Terenul aferent spațiului comercial sau de prestări de servicii, aflat în proprietatea publică a statului sau a unității administrativ-teritoriale, se atribuie direct cumpărătorului spațiului printr-un contract de concesiune. Concesiunea se face fără întocmirea unui studiu de oportunitate sau caiet de sarcini și fără nici o formă de publicitate, prin negociere directă între concedent și concesionar.

(2) Cumpărătorul spațiului este obligat să prezinte concedentului documentația privind justificarea folosirii terenului, datele de identificare a acestuia și alte date necesare pentru încheierea contractului de concesiune, solicitate de concedent.

CAPITOLUL II

Reguli privind vânzarea spațiilor comerciale sau a celor de prestări de servicii prin negociere directă

Art. 6. — (1) Vânzarea spațiilor comerciale și a celor de prestări de servicii se face prin negociere directă către comercianți, respectiv prestatorii de servicii, persoane fizice sau juridice, care le folosesc efectiv la data intrării în vigoare a legii, în baza unui contract de:

- a) închiriere;
- b) concesiune;
- c) locație de gestiune;
- d) asociere în participațiune;
- e) leasing.

(2) Dacă la data intrării în vigoare a legii titularul contractelor prevăzute la alin. (1) nu mai folosește în mod direct spațiul care formează obiectul contractului, comisia poate hotărî ca acesta să fie vândut, la cerere, persoanei fizice sau juridice care îl folosește efectiv, dacă aceasta deține acordul titularului dreptului de administrare sau, în cazul regiilor autonome, al proprietarului, ori să fie scos la licitație publică.

(3) Nu se vând prin metoda negocierii directe spațiile deținute de persoanele fizice sau juridice care:

a) au înregistrat restanțe la plata chiriei, pe o perioadă de cel puțin 6 luni consecutive pe durata derulării contractului;

b) nu au respectat clauzele contractuale, în sensul că au subînchiriat spațiul sau acesta a fost divizat și s-au realizat asocieri cu alte persoane;

c) au obligații neachitate față de stat, la data vânzării.

(4) Prevederile alin. (2) nu se aplică în cazul persoanelor care folosesc efectiv spațiul, pe baza unei înțelegeri cu titularul contractelor prevăzute la alin. (1), fără acordul scris al titularului dreptului de administrare sau de proprietate.

Art. 7. — (1) Pentru a beneficia de prevederile cap. III din lege, solicitantii trebuie să depună o cerere scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului: consiliul local al comunei, orașului, municipiului, sectorului municipiului București, consiliul județean, regia autonomă, după caz, pe care o înaintează comisiei în ordinea strictă a depunerii.

(2) Cererea se depune chiar dacă lista prevăzută la art. 5 din lege nu a fost încă aprobată. Cererea va fi înregistrată de îndată, într-un registru special, iar depunătorului i se va comunica numărul atribuit.

(3) Cererea va cuprinde datele necesare identificării spațiului și solicitantului, suprafața și destinația spațiului, la aceasta anexându-se copii de pe actele în baza cărora este deținut spațiul.

Art. 8. — (1) Cererile sunt analizate de comisie, care va hotărî și va comunica răspunsul în cel mult 30 de zile de la data înregistrării. Cererile vor fi verificate de comisie, în mod obligatoriu, și la fața locului.

(2) După aprobarea cererii de cumpărare se va proceda la stabilirea prețului prin negociere directă, pornindu-se de la prețul minim de vânzare, determinat potrivit art. 8 din lege.

(3) La stabilirea prețului va fi avută în vedere și dedusă, pe bază de acte justificative, valoarea investițiilor efectuate de cumpărător, indiferent de natura acestora, dacă sunt îndeplinite cerințele art. 19 alin. (3) din lege.

CAPITOLUL III

Reguli speciale privind vânzarea spațiilor comerciale sau a celor de prestări de servicii prin licitație publică cu strigare

Art. 9. — (1) Ofertanții participanți la licitație, potrivit dispozițiilor art. 22 din lege, sunt trecuți pe o listă de ordine a depunerii ofertei.

(2) Ofertanților participanți la licitație li se înmânează taloane cu numere de identificare, corespunzătoare numărului de ordine din lista prevăzută la alin. (1).

(3) Președintele comisiei descrie spațiul comercial sau pe cel de prestări de servicii care se vinde, anunță prețul minim de vânzare stabilit potrivit raportului de evaluare, pasul de licitare de 5% din prețul de pornire, denumirea și numărul de ordine ale ofertanților, modul de desfășurare a licitației, potrivit art. 22 din lege, asigurându-se că fiecare ofertant a înțeles procedura de desfășurare.

Art. 10. — (1) În cursul ședinței de licitație ofertanții au dreptul să anunțe, prin strigare și prin ridicarea talonului de participare, un preț egal sau mai mare decât prețul anunțat de președintele comisiei.

(2) Dacă se oferă prețul de pornire al licitației, președintele comisiei va crește prețul cu câte un pas de licitare până când unul dintre ofertanți acceptă prețul astfel majorat și nimeni nu oferă un preț mai mare.

Art. 11. — (1) Dacă nici unul dintre ofertanți nu oferă prețul de pornire al licitației, licitația va fi reluată după publicarea unui nou anunț de vânzare, în termen de 5 zile de la desfășurarea primei licitații, dar nu mai mult de 7 zile înainte de data ținerii celei de-a doua licitații.

(2) A doua licitație este valabilă dacă s-au prezentat cel puțin doi ofertanți.

(3) În cazul în care, după repetarea procedurii prevăzute la art. 8, nici unul dintre ofertanți nu oferă prețul de pornire al licitației, președintele comisiei va scădea prețul cu câte un pas de licitare până când se înregistrează prima ofertă de cumpărare de cel puțin 50% din prețul de pornire. Oferta se acceptă dacă nimeni nu oferă un preț mai mare.

(4) În cazul în care la a doua licitație nu se înregistrează o ofertă de cel puțin 50% din prețul minim de vânzare, comisia poate solicita participanților formularea de oferte de cumpărare cu plata prețului în rate.

CAPITOLUL IV

Alte dispoziții

Art. 12. — (1) Prețul de vânzare se poate achita integral sau în rate, în condițiile prevăzute de art. 11 și 12 din lege.

(2) Dacă un cumpărător urmează să cumpere două sau mai multe spații comerciale situate în aceeași sau în mai multe unități administrativ-teritoriale, acesta va putea beneficia de vânzare cu plata în rate doar pentru un singur spațiu. În acest scop va semna o declarație pe propria răspundere, din care să rezulte că nu a mai beneficiat de vânzarea cu plata în rate a unui alt spațiu.

(3) Potrivit prevederilor alin. (6) al art. 11 din lege, interdicția de a beneficia de cumpărarea mai multor spații cu plata în rate nu se aplică în cazul cumpărării de spații de producție și de prestări de servicii.

Art. 13. — Operațiunile de negociere și stabilire a prețului se consemnează de către comisie într-un proces-verbal care se semnează de toți membrii acesteia și se depune la sediul vânzătorului, prin grija secretarului unității administrativ-teritoriale.

Art. 14. — Pe baza procesului-verbal întocmit de comisie se redactează de către vânzător contractul de vânzare-cumpărare, care se semnează, din partea acestuia, de președintele desemnat în acest scop, de primarul comunei,

oraşului, municipiului ori al sectorului municipiului Bucureşti, sau de către preşedintele consiliului de administraţie al regiei autonome, după caz, iar din partea cumpărătorului, de către persoanele autorizate potrivit legii.

Art. 15. — Cota de 15% din sumele obţinute din vânzarea spaţiilor comerciale şi a celor de prestări de servicii, conform prevederilor art. 15 din lege, se virează la bugetul de stat, iar termenul de plată se stabileşte în funcţie de data încasării acestora, astfel:

a) dacă data încasării este cuprinsă în intervalul 1—15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 inclusiv a lunii următoare;

b) dacă data încasării este cuprinsă în intervalul 16—31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 inclusiv a lunii următoare.

CAPITOLUL V Dispoziţii finale

Art. 16. — (1) Prefecţii, preşedinţii consiliilor judeţene şi primarii vor dispune măsurile necesare pentru asigurarea respectării dispoziţiilor legii, ale prezentelor norme metodologice şi a celorlalte reglementări legale în vigoare.

(2) Prefecţii vor veghea ca lista aprobată de consiliu potrivit art. 4 alin. (2) să cuprindă toate spaţiile supuse vânzării şi vor verifica respectarea procedurilor şi a termenelor prevăzute de prezentele norme metodologice.

(3) Pe baza comunicărilor lunare ale preşedinţilor consiliilor judeţene şi ale primarilor prefecţii vor transmite Ministerului Administraţiei Publice informaţii privind stadiul derulării procesului de vânzare a spaţiilor comerciale şi a celor de prestări de servicii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAŢIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ŞI LOCUINŢEI

ORDIN

pentru completarea Regulamentului de organizare şi funcţionare a Inspectoratului de Stat în Construcţii — I.S.C., aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei nr. 1.398/2001

În temeiul art. 7 din Ordonanţa Guvernului nr. 63/2001 privind înfiinţarea Inspectoratului de Stat în Construcţii — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, şi al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de organizare şi funcţionare a Inspectoratului de Stat în Construcţii — I.S.C., aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei nr. 1.398/2001, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 29 octombrie 2001, se completează după cum urmează:

1. Articolul 3 se completează cu litera d') cu următorul cuprins:

„d') inspectează şi ia măsurile ce se impun pentru punerea în siguranţă a monumentelor şi siturilor istorice, precum şi a celor aflate în patrimoniul cultural, în colaborare cu Ministerul Culturii şi Cultelor.“

2. Articolul 17 se completează cu alineatul (5) cu următorul cuprins:

„(5) Din fondurile proprii I.S.C. poate cofinanţa consolidarea unor construcţii aparţinând patrimoniului naţional şi a lucrărilor aferente pentru punerea în valoare a acestora, cu aprobarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei.“

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepţia anexelor la regulamentul aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei nr. 1.398/2001 şi modificat prin prezentul ordin, care se comunică numai celor interesaţi.

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei,
Miron Tudor Mitrea

Bucureşti, 9 decembrie 2002.
Nr. 1.975.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAŢILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, Bucureşti, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” Bucureşti şi nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, Bucureşti (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relaţii cu publicul, Bucureşti, şos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 şi 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 şi 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro